Uit de serie van de Risale-i Nur

De Versluiering
Het vasten
en
Biografie
Said Nursi

Titel originelen: 24. Lem'a
29. Mektub – Ramazan Risalesi
Uitgever: De Risale-i Nur gemeenschap
Kerstroosplein 11
5644 ED Eindhoven
www.saidnursi.nl
bsn2005@gmail.com

ISBN: 978-90-809595-5-2

Said Nursi (1877-1960)

… Kreeg van sjeik-ül Islam de eretitel Bediüzzaman, wat betekent dat hij in zijn tijd de grootste wetenschapper was.

… Toonde al in zijn jeugd verbazingwekkende interesse in de wetenschap en leerde vele boeken van buiten.

… Probeerde de ondergang van Turkije tegen te gaan door bezinning op de waarde van de Islam.

… Schreef 130 uiteenzettingen over de Qur'an.

… Leerde de mensheid dat de schepping zelf op de beste manier kennis geeft van de Schepper en dat ook de moderne wetenschap kennis geeft van God.

Opmerking...

Dit boek is vertaald voor de vele moslims die de Nederlandse of Vlaamse taal beter beheersen dan hun moedertaal. Tevens is het bedoeld voor alle mensen die de Nederlandse of Vlaamse taal meester zijn. Voor de Koran is de schrijfwijze "Qur'an" gekozen omdat deze het meest bij de uitspraak past.

Voor de vertaling van de Qur'anische verzen is dankbaar gebruik gemaakt van: Sofjan S. Siregar, *De Edele Koran*, ISBN 90–73355–08–7

Biografie Said Nursi (1877 - 1960)

Jeugd

In 1876/1877 is Bediüzzaman Said Nursi geboren in het dorpje Nurs, een klein gehucht in de provincie Bitlis, Oost-Turkije. Zijn vader was Mirza Efendi en zijn moeder Nuriye Hanım. Nuriye Hanım begon met het onderwijzen van haar zoon toen hij nog maar 1 jaar oud was. Zo was zij tevens een lerares voor haar zoon die, naar wat later zou blijken, blijvende sporen achter zou laten in de geschiedenis.

Tot negen jarige leeftijd bleef Bediüzzaman onder de begeleiding van zijn waardige vader en barmhartige moeder. De lessen die het meest diep in hem geworteld zijn, leerde hij in het huis van zijn vader. Hier ontstond bij hem de drang om te studeren en zodoende ging hij naar een spirituele leerschool in het dorpje Tağ, een theologische school in de weilanden die toebehoorde aan de geestelijken "Hizan Shayk" en "Norşin". Daar sommige leerlingen hem niet konden verdragen en zich dominant opstelden moest hij deze leerschool echter verlaten. Hij keerde terug naar huis.

Studie

Op een gezegende avond droomde hij van de profeet Mohammed. Bediüzzaman vroeg de profeet om kennis en wijsheid. Als antwoord op zijn verzoek zei de profeet: "Jou zal de kennis van de Qur'an worden verleend. Echter op voorwaarde dat jij niemand van mijn gemeenschap vragen stelt." Vol motivatie door deze goedgezinde droom vroeg hij zijn ouders toestemming om zijn studie voort te mogen zetten. Na een kort verblijf in Arvas en Gevaş, vertrok hij naar Doğubayezid, de leerschool van Sjeik Muhammad Jalali. Hier begon hij een intensieve studie en bestudeerde in drie maanden tijd de lessen die normaliter slechts in twintig jaren bestudeerd zouden kunnen worden. Hij wijdde zich toe op het memoriseren van de basisteksten van 80 boeken. Voor deze spirituele ontwikkeling kreeg Bediüzzaman hulp van de geestelijke, Ahmad-i Han.

Na een kort verblijf bij Sjeik Mehmed Emin Efendi in Bitlis ging hij naar zijn broer, Molla Abdullah, in Shirvan. En vervolgens naar Siirt, naar Molla Fethullah Efendi. Deze laatste twee geleerden testten Bediüzzaman op de onderwerpen die hij had bestudeerd. Bediüzzaman beantwoordde al hun vragen op een uitstekende wijze. In een week tijd leerde hij het uit-vier-delen-bestaande-werk over islamitische wetgeving Jam'al-jawami' helemaal van buiten. Ook onthield hij na één keer lezen de verzen van Maqamat al-haririya. Deze geleerden verbaasden zich over de gelijktijdige aanwezigheid van een bovennormaal hoog niveau van intelligentie en geheugen bij één en dezelfde persoon.

Na Siirt vertrok Bediüzzaman naar het dorp van Tillo (Aydınlar). Hier verbleef hij drie maanden in een klein overkoepeld gebouw op een heuveltop buiten het dorp genoemd 'Kubbe-i Hasya'. De Arabische lexicon Qamus al-Okyanus memoriseerde hij hier tot aan de veertiende letter van het Arabische alfabet. Elke dag gaf hij de inhoud van zijn soep aan de mieren en nam zelf genoegen met brood en het water van de soep. Wanneer men vroeg waarom hij dit doet, antwoordde hij: "De mieren hebben een republikeins beheer. Als beloning hiervoor wil ik hun helpen."

Terwijl hij in Tillo verbleef, droomde Bediüzzaman dat Sjeik Abd al-qadir Geylani hem vertelde om naar Mustafa Pasha te gaan, de leider van de stam Miran. Hij moest hem adviseren zijn tirannie op te geven en de verplichte gebeden uit te voeren. Ook moest hij hem aanbevelen het goede te doen. Zoniet, dan moest hij hem doden. Zo vertrok hij naar de stam Miran. De stammenleider was op de hoogte van Molla Said's buitengewone kennis en wetenschap. Zo vertelde hij Bediüzzaman dat hij een wedstrijd tussen hem en de godsdienstige geleerden van Jizre zou opzetten: "Als u de geleerden verslaat," zei hij, "Zal ik doen wat u zegt en de gebeden uitvoeren. Maar als u hen niet kunt verslaan, zal ik u in de rivier werpen." Bediüzzaman ging akkoord met de wedstrijd die op de plaats moest worden gehouden genoemd Bani Han aan de oevers van Tigris. Bediüzzaman beantwoordde de 40 vragen die de geleerden hadden voorbereid en won de wedstrijd. Hierop gaf Mustafa Pasha Bediüzzaman een Mauser geweer, welke hij Bediüzzaman had beloofd, en begon zijn dagelijkse gebeden uit te voeren.

De periode van de "Oude Said" (tot 1926)

In Mardin en Bitlis, raakte Bediüzzaman betrokken in een aantal politieke en sociale kwesties. Bij een formele gelegenheid verzette hij zich tegen sommige ambtenaren die, in strijd met de Islam, alcohol dronken en gaf hen een strenge waarschuwing. Hierdoor werd hij door de Gouverneur verbannen naar Bitlis.

In de twee jaar tijd dat hij in Bitlis verbleef, memoriseerde Bediüzzaman rond de veertig werken aangaande de Islamitische wetenschappen, met inbegrip van Matali, Mawaqif en Mirqat. Vanuit zijn geheugen las hij elke dag een gedeelte om zodoende in drie maanden tijd alle boeken nogmaals te herhalen.

Op de uitnodiging van Hasan Pasha en Tahir Pasha verliet Bediüzzaman Bitlis en ging naar Van. Hier begon hij met de studie van de moderne fysieke wetenschappen. Door eigen inspanning, leerde hij wetenschappen zoals geschiedenis, aardrijkskunde, wiskunde, geologie, natuurkunde, chemie, en astronomie. Hij hield wetenschappelijke debatten met leraren van chemie en aardrijkskunde. Terwijl hij in Van was, toonde Tahir Pasha hem een schok-

kend krantbericht. In het Britse Parlement hield de Minister van de Kolonies, Gladstone, een exemplaar van de Heilige Qur'an omhoog en zei: "Zolang de Moslims de Qur'an hebben zullen wij niet over hen kunnen heersen. Koste wat het kost moeten we de Qur'an uit hun handen nemen." Dit maakte veel los bij Bediüzzaman waarop hij verklaarde: "Ik zal de wereld bewijzen en aantonen dat de Koran geen stervende en dovende zon is!"

In 1907 ging Bediüzzaman naar Istanbul. Hij zocht steun om in Van en Diyarbakır een leerschool te stichten, een universiteit genoemd Medresetü'z-Zehra. In Istanbul, Şekerci Han, huurde hij een kamer en hing een bericht op zijn deur waarop stond: " Hier worden alle vragen beantwoord en alle probleemstellingen opgelost. Er zullen door mij echter geen vragen worden gesteld." De beroemdste geleerden van Istanbul en vele groepen studenten kwamen hem bezoeken en stelden diverse vragen, welke hij zonder aarzelen beantwoordde. Vanaf dat moment gaven de geleerden van Istanbul hem de naam Bediüzzaman, wat "Het Wonder van dit Tijdperk" betekent.

Tijdens het 31 maart incident in 1909 werd Bediüzzaman gearresteerd en moest hij verschijnen voor het Krijgshof. De belangrijkste rechter van het hof, Hurşid Paşa beschuldigde hem dreigend: "U wilde ook de Sharia en daarom bent u betrokken bij deze zaak." Zonder teken van vrees en twijfel, antwoordde Bediüzzaman: "Als ik duizend levens zou hebben, zou ik bereid zijn om elk van hen te offeren voor één enkele kwestie van de Sharia, want de Sharia is de bron van welvaart, gelukkig leven, ware rechtvaardigheid en deugd. Maar niet de Sharia zoals bedoeld door de mensen die in opstand zijn gekomen. Ja, ik heb elf en een halve misdaad begaan." Waarna Bediüzzaman alle diensten beschreef die hij voor het land had uitgevoerd. Hierna vroeg hij het hof of dit misdaden waren waarvoor hij voor het hof zou moeten verschijnen. Hij leverde een uitstekende verdediging, waarna hij werd vrijgesproken. In plaats van het hof te bedanken, verliet hij het hof luid roepend: "Lang leve de hel voor alle tirannen!"

Lang bleef Bediüzzaman niet in Istanbul; hij ging naar Ba-tum en onderweg bezocht hij Tiflis. In Tiflis beklom hij de "Sjeik Sanan" heuvel. Vanaf deze heuvel was de stad goed te overzien. Op de heuvel werd hij benaderd door een Russische politieagent waarop het volgende dialoog plaatsvond:

Vraag: "Waarom bestudeert u dit gebied zo aandachtig?"

Bediüzzaman antwoordde: "Ik maak plannen voor mijn leerschool."

Vraag: "Waar komt u vandaan?"

Antwoord: "Ik kom van Bitlis."

Vraag: "Maar dit is Tiflis!"

Antwoord: "Bitlis en Tiflis zijn broers van elkaar."

De politieagent antwoordde verbaasd: "Wat bedoelt u hiermee?"

Bediüzzaman lichtte toe: "Drie lichten beginnen zich in Azië en de Islamitische wereld te ontplooien. Terwijl hier drie lagen van duisternis zullen verschijnen. Deze verduistering zal despotisme zijn en zal weer inkrimpen. Hierna zal ik komen om mijn leerschool te bouwen."

De politieagent werd nog verbaasder en zei: "Ik heb medelijden met u. Ik ben verbaasd dat u zoveel hoop heeft."

"En ik ben verbaasd over uw onbegrip!", antwoordde Bediüzzaman. "Hoe houdt u het voor mogelijk dat deze winter zal voortduren? Elke winter wordt gevolgd door de lente, en op elke nacht volgt een dag."

"Maar de Islamitische wereld is verdeeld en versplinterd", zei de politieagent.

"Zij zijn gaan studeren. Je kunt het als volgt zien: India is een bekwame zoon van de Islam; zij studeert in de hoge school van de Britten. Egypte is een knappe zoon van de Islam; zij neemt lessen in de Britse school voor ambtenaren. Caucasie en Turkistan zijn twee moedige zonen van de Islam; zij volgen een opleiding aan de Russische oorlogsacademie. En ga zo maar door. U ziet, nadat deze edele zonen van de Islam hun diploma's hebben ontvangen, zal ieder een continent leiden en zullen ze dienst doen onder de vlag van de Islam. Op de horizonnen van perfectie zullen zij het geheim van de pre-eeuwige wijsheid verkondigen, welke is geworteld in de mensheid volgens een pre-eeuwig goddelijk besluit en lot."

Na zijn aankomst in Van bezoekt Bediüzzaman de naburige stammen en probeert hen over de positieve aspecten van de beschaving te onderwijzen. Wat is ware vrijheid? Hoe zou het moeten worden bepaald? Hoe zou constitutionalisme moeten worden beschouwd? Welke eigenschappen behoren de heiligen, sjeiks en de heersers te hebben? Hoe kunnen de fysieke en godsdienstige wetenschappen worden ontwikkeld en hoe zouden deze wetenschappen aan de jongere generatie moeten worden onderwezen? Hij verklaarde dat er scholen geopend moesten worden die gelijktijdig zowel de godsdienstige als ook de moderne wetenschappen onderwijzen. Later publiceerde Bediüzzaman een boek met al deze vragen en antwoorden, genaamd Müna-zarat (de Debatten).

Vanuit Van vertrekt Bediüzzaman naar Damascus. Hier gaf hij in de Umayyad moskee een preek aan ongeveer tienduizend mensen, waaronder zo'n honderd theologen. Zijn preek werd daarna gepubliceerd onder de titel: De Preek van Damascus (Hutbe-i Şamiye). Deze preek gaat niet alleen over de oorzaken en de oplossingen voor het onheil, welke op dat moment de Islamitische wereld trof, maar het kondigt ook voorspoedige tijden aan waarin de Islam een leidende positie in de wereld zal innemen. Vandaag de dag is het voor de Moslims nog steeds een uiterst waardevolle, relevante preek

Hierna keerde Bediüzzaman terug naar Istanbul om nogmaals steun te vragen voor zijn universiteit in het Oosten, de Medresetü'z-Zehra. Hij sloot zich aan bij de groep van Sultan Reşad op weg naar de provincie Rumelië van de Ottomaanse Rijk. Het voormalige Griekenland, Bulgarije, Wallonië, Servië, Bosnië. In Kosovo moest een grote universiteit worden opgericht, maar met het uitbreken van de Balkanoorlog is er niets van gekomen.

Bediüzzaman overtuigde Sultan Reşad en de leiders van het Comité van Unie en Vooruitgang dat Oostelijk Anatolië, als centrum van de Islamitische wereld, een grotere behoefte aan een universiteit heeft. Hij verzocht het Comité om de negentienduizend gouden munten die aan de universiteit Kosova waren toegewezen, toe te wijzen aan Oostelijk Anatolië. Zijn verzoek werd goedgekeurd en in Van aan de oevers van het meer in Edremit werden de fundamenten van de Medresetü'z-Zehra gelegd. Kort hierna brak echter de Eerste Wereldoorlog uit en moest het project worden gestopt. Bediüzzaman en zijn studenten bewapenden zich en sloten zich aan bij de het leger. Bediüzzaman kreeg de leiding over de militiekrachten.

Tijdens de aanval van de Russen op Anatolië, hielden Be-diüzzaman en zijn studenten in Gevaş de Russen tegen zodat de vluchtende mensen en hun families niet in Russische handen zouden vallen. Zodoende wist hij de bevolking van Van uit handen van de Russen te houden. Toen de Russen Van en Bitlis bezetten, wisten Bediüzzaman en zijn studenten dertig grote kanonnen uit de handen van de Russen te houden en verhinderden zo dat Bitlis veroverd zou worden. Zodoende wist Bediüzzaman en zijn studenten ditmaal de bevolking van Bitlis uit de handen van de Russen te houden. Tijdens gevechten in de voorlinie dicteerde hij de Qur'an commentaar: "Isharatoel-iedjaz", welke werd opgeschreven door Habib, zijn student en schrijver. In Bitlis viel Bediüzza-man in een waterbuis en brak zijn enkel. Drieëndertig uur verbleef hij in het water voordat hij gevangen werd genomen door de Russen. Hij werd gestuurd naar een concentratiekamp in Kosturma aan de Rivier de Wolga, waar hij twee jaar verbleef.

Op een dag, tijdens zijn verblijf in het concentratiekamp, kwam de opperbevelhebber van het Russische leger Nicolaas Nikolajevitsj Romanov op inspectie. Alle gevangenen stonden op, behalve Bediüzzaman. Dit trok de aandacht van Nicolaas Nikolajevitsj. Met behulp van een tolk vroeg hij Bediüzzaman waarom hij niet opstond. Hierop antwoordde Bediüzzaman: "Ik ben een Moslimgeleerde. Ik heb geloof in mijn hart. Een gelovige is superieur aan een persoon zonder. Als ik opstaan ben ik oneerbiedig tegen mijn geloof. Daarom stond ik niet op." Nikolaas II voelde zich beledigd en besloot Bediüzzaman voor het Krijgshof te laten komen Het Krijgshof veroordeelde Bediüzzaman voor het beledigen van het Russische leger en indirect ook de Tsaar. Bediüzzaman zou worden geëxecuteerd. Toen Bedi-üzzaman hierover werd geïnformeerd, antwoordde hij: "Mijn executie is als een paspoort om af te reizen naar het hiernamaals." Hij hechtte geen belang aan het besluit en verzocht alleen om een kort gebed te mogen verrichten. Na het uitvoeren van dit gebed zij de opperbevelhebber, die hem gadesloeg, vol berouw voor zijn gedrag: "Vergeef me! Ik dacht dat u zich zo gedroeg om mij te beledigen en daarom handelde ik op deze wijze. Ik realiseer me nu dat u slechts volgens de vereisten van uw geloof heeft gehandeld. Uw straf wordt ingetrokken. Ik bewonder uw standvastigheid in uw geloof. Nogmaals, ik verontschuldig me."

Na twee jaar gevangenschap wist Bediüzzaman te ontsnappen. Zonder enige kennis van de Russische taal legde hij in een paar dagen een afstand af die te voet normaliter maanden zou duren. Via Warschau en Wenen keerde hij terug naar Istanbul. Voor zijn bijdrage aan de oorlog werd hem bij aankomst, op aanbeveling van het leger, een Medaille toegekend. Daarnaast kreeg hij een aanstelling bij de Darü'l-hikmeti'l-Islamiye, een vraagbaak bestaande uit de hoogste geleerden. Zijn benoeming tot de rang van `Mah-rec' werd verordend door de Kalief, en aangekondigd door de Sjeik al-Islam.

Na de bezetting van Istanbul door de Britten, begon Bedi-üzzaman een hevige en beledigende opstand die in het kort terug te vinden is in zijn werk: de Zes Stappen (Hutuvat-ı Sitte). Als de Britten hem gevangen zouden nemen, zouden zij hem executeren, maar hij werd gered door de gunst van Allah.

In deze periode werd het parlement van Ankara opgericht. Deze nodigde Bediüzzaman uit om naar Ankara te komen. Hij ging in op de uitnodiging en vertrok naar Ankara. In het Parlement werd hij officieel ontvangen en werd hem verzocht als imam de gebeden te leiden. Hij ging voor in het gebed, maar zag dat de meeste afgevaardigden in het Parlement niet de verplichte gebeden verrichtten. Het was alsof ze, uit liefde voor alles wat van Europa komt, vervreemdden van de Islam. Ter bezinning publiceerde Bediüzzaman een brochure. Bediüzzaman werd aangeboden om als afgevaardigde in het Parlement te komen. Men stelde hem een lidmaatschap voor in het Directoraat van Godsdienstige Zaken en een aanstelling als Algemene Preker in het Oosten in de plaats van Sjeik Sanusi. Ook werd hem een villa toegezegd. Maar Bediüzzaman ging niet in op al deze aantrekkelijke voorstellen. Hij zag namelijk dat de personen, zoals voorspeld in een uitspraak van de profeet, verschenen waren en volgde daarom de aanbeveling van de profeet: "Als u in die tijd leeft, zullen zij niet overwonnen worden door middel van politiek; zij zullen slechts overwonnen worden met het licht van de Qur'an en het geestelijke zwaard van de wonderen van de Qur'an." Hierop nam Be-diüzzaman de trein naar Van. Hij trok zich terug in een grot bij de bron van de rivier Zernabad op de hellingen bij de berg Erek.

De periode van de "Nieuwe Said" (1926-1950)

De overheid, die vreesde voor de hechtheid en gehoorzaamheid van de stammen in de buurt van Van aan Bediüz-zaman, gaf de gendarme opdracht Bediüzzaman verplicht uit zijn ballingschap te halen en naar westelijk

Anatolië te verbannen. Eerst werd hij naar Burdur gestuurd, later naar Isparta en uiteindelijk naar het verafgelegen dorp Barla.

In Barla ligt het begin van de Risale-i Nur boeken. Deze boeken werden geschreven om de gelovige mensen bij te staan en aan te moedigen in hun geloof. Barla is een plek die voor de moslims en vooral voor de inwoners van Anatolië een plaats is waar een licht van leiding, een gelukszon, is opgekomen. Dit in een tijd waarin moslims overweldigd werden door atheïsme. Met het verbannen van Bediüzzaman naar dit geïsoleerde dorp wilden zij voorkomen dat hij zou preken en werken zou schrijven over de Islam en het geloof. Ze wilden dat hij niets kon doen in zijn strijd om de Qur'an te dienen. Echter Bediüzzaman deed het tegengestelde. Zonder ook maar een moment van zijn kostbare tijd te verspillen, schreef hij de Risale-i Nur, welke de waarheden van de Qur'an en het geloof onderwijst. Deze werken werden in het geheim verspreid.

In 1934 werd hij verbannen van Barla naar Isparta. Op 27 april 1935 werd hij daar gearresteerd en geboeid samen met 120 van zijn studenten in een vrachtwagen overgebracht naar Eskişehir. Hij werd in een isolatiecel gestopt en onderworpen aan verschillende kwellingen. Daar schreef hij echter de "Dertigste Flits" en de "Eerste en Tweede Straal". Voor de veroordeling van Bediüzzaman was er tijdens de rechtszitting echter geen bewijsmateriaal te vinden, maar desondanks werd hij volledig onbewezen veroordeeld tot een gevangenisstraf van elf maanden. Daarnaast werden vijftien van zijn studenten veroordeeld tot zes maanden en honderdenvijf van hen werden vrijgesproken.

Op 27 maart 1936 werd Bediüzzaman vrijgesproken en overgeplaatst naar Kastamonu. Daar moest hij verblijven in een politiebureau. Na een tijdje werd hij gevestigd in een huis tegenover het politiebureau. Acht jaar lang werd hij hier onder streng toezicht en zware onderdrukking in ballingschap gehouden. Ook hier bleef hij niet stil zitten en ging in het geheim door met de publicatie van de lichten van de Qur'an. Hier schreef hij de "Derde Straal" genaamd "Smeekbede", en de "Zevende Straal" genaamd "Het Grootste Teken". In deze periode vond er een constante briefwisseling plaats tussen hem en zijn studenten in en om Isparta. Deze brieven gaven ophelderende aanbevelingen aan zijn studenten en tevens beantwoordde Bediüzzaman op deze wijze de vragen van zijn studenten. Sommige van deze brieven werden verzameld en gepubliceerd onder de naam "Kastamonu Lahikası", brieven van Kastamonu.

Op 20 september 1943 werd Bediüzzaman samen met 120 van zijn studenten overgeplaatst van Kastamonu naar het Gerechtshof van Denizli. Hier werd hij berecht voor het organiseren van een geheime beweging en het oprichten van een Soefibeweging. Zijn werken werden in detail onderzocht door een commissie van deskundigen, wat leidde tot een vrijsprekend rapport. Bediüzzaman hield in deze rechtszaal een meesterlijke verdediging.

Op 16 juni 1944 oordeelde het Hof van Denizli tot vrijspraak van iedereen. Op 30 december 1944 werd dit in hoger beroep bekrachtigd en werd de zaak gesloten. Echter deze uitspraak liet negen maanden op zich wachten en in deze periode probeerde ze Bediüzzaman te vergiftigen waardoor hij in coma geraakte. Op het moment dat alle hoop werd opgegeven, smeekte zijn student, Hafız Ali, tot de Almachtige God: "O mijn God! Neem mij in zijn plaats!" Dit oprecht gebed werd aanvaard. Hafız Ali werd ziek en stierf in plaats van Bediüzzaman, waarna de Almachtige God de gezondheid van Bediüzzaman herstelde. In de gevangenis van Denizli schreef Bediüzzaman de uiteenzetting "Meyve Risalesi", de Vruchten van Geloof. Bij het lezen van deze uiteenzetting kwamen veel van de gevangen opnieuw tot het geloof.

Na zijn vrijspraak in juni verbleef Bediüzzaman nog twee maanden in het "Denizli Şehir" Hotel. Echter op bevel van Ankara werd hij in augustus naar Emirdağ gestuurd. In Emirdağ werd Bediüzzaman onder constant toezicht geplaatst en werd hij belet contact te hebben met zijn bezoekers. Als hij op het platteland rondliep werd hij gevolgd door de politie en gendarme. Een keer werd hij benaderd door een ambtenaar die op een bazige en beledigende manier eiste om uitleg waarom hij een tulband droeg. De ambtenaar nam hem mee naar het politiebureau waar hij zeer slecht werd behandeld. Bediüzzaman gaf aan dat één dag leed, die hij in Emirdağ moest ondergaan, gelijk was aan een maand in de gevangenis van Denizli. Zo werd er gif gedaan in het voedsel dat Bediüzzaman 's-nachts op de rand van het venster had geplaatst. Hierdoor werd Bediüz-zaman erg ziek waarop hij de smeekbeden Jawshan al-kabir, Sakina en Zegeningen voor de profeet (vzmh) begon te lezen. De geestelijke invloed van deze smeekbeden gebruikte hij als bemiddelaar wat hem redde van een gewisse dood.

Op 23 december 1947 werd Bediüzzaman in Emirdağ gearresteerd en belande hij in de gevangenis van Afyon. Op 6 december 1947 werd hij op basis van zwak bewijsmateriaal door het Arrondissement van Afyon veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden. De rechtszaak werd vervolgens in hoger beroep behandeld, welke besliste dat aangezien de vrijspraak voor de zelfde tenlastelegging door het Hof van Denizli is bekrachtigd, ook al zou dat oordeel in gebreke zijn, dan noch kan dezelfde rechtszaak niet opnieuw behandeld worden." Zodoende verwierp het de uitspraak van het Arrondissement van Afyon. Desondanks besliste het Arrondissement van Afyon het opnieuw te proberen. De gedaagden eisten dat het besluit van het Hoger Beroep werd aangehouden, maar op voorwendsel van de voltooiing van sommige fouten in de vorige rechtszaak, begon het Arrondissement opnieuw met een onderzoek. Zodoende werd Bediüzzaman toch nog vastgehouden. De herbehandeling duurde maanden en nadat hij de volledige twintig maanden cel van zijn originele straf had uitgezeten, welke eigenlijk al was vernietigd, werd Bediüzzaman op 20 september 1949 ontslagen van de Gevangenis in Afyon.

De afgelopen drie of vier jaar was echt beklemmend geweest voor Bediüzzaman. Geen wetenschapper was voordien blootgesteld aan een dergelijke onwettige onderdrukking. Zij gaven hem in Afyon in één dag zoveel leed, wat hij in een maand in Denizli had moeten verdragen. In de meest intense en koude tijd van de winter, toen alles bevroren was, werd hij verlaten en alleen achtergelaten in een grote afdeling waarvan de meeste vensters geen ruiten hadden. Er was geen enkele verwarming. Opnieuw werd hij vergiftigd. Maanden werd hij ziek aan de gevolgen van het gif. Hij werd zo zwak dat hij zelfs niet de kracht had om zijn lichaam te kunnen bewegen. Niemand werd toegelaten om bij hem aanwezig te zijn. Maar toch verdroeg hij alle kwellingen in geduld. Nooit vervloekte hij de verantwoordelijken. En ook dit weerhield hem er niet van de Risale-i Nur te schrijven. Het was in deze gevangenis dat hij het stuk schreef getiteld: "Elhüccetüzzehrâ", het Stralende Bewijs. Hier deed hij ook zijn befaamde verdediging aan het Arrondissement van Afyon. Deze bevatte sublieme waarheden en herhaalde de geschiedenis van zijn verdedigingen. Hij schreef het supplement voor het hoger beroep. Hij verzond petities, verklaringen en declaraties naar het Directoraat van Godsdienstige Zaken en naar de Overheid, Ministeries en Politie. Tijdens zijn gevangenschap schreef hij erg waardevolle brieven aan zijn studenten, stelde gedragsregels op en gaf hen raad. Al deze brieven zijn verzameld in de "Twaalfde, Dertiende en Veertiende Straal".

De periode van de "Derde Said" (1950-1960)

Op 20 november 1949 ging Bediüzzaman voor de tweede keer naar Emirdağ. Hier schreef hij de studenten van de Risale-i Nur brieven die zulke waardevolle kennis bevat dat het in goud geschreven zou moeten worden. Zij zijn inbegrepen in het werk "Emirdağ Lahikası". Ongeveer twee jaar bleef Bediüzzaman in Emirdağ. Tot 1950 had hij geen toestemming om vanaf zijn verplichte woonplaats ook maar ergens naar toe te gaan. Hij mocht zelfs niet naar een nabijgelegen dorp. In 1951 ging hij naar Eskişehir en verbleef anderhalve maand in het "Yıldız" Hotel. Daar hield hij lezingen aan de studenten van de Risale-i Nur. Daaropvolgend ging hij naar Isparta, waar hij ongeveer twee en een halve maand verbleef en toen naar Istanbul werd geroepen voor de rechtszaak van zijn werk "Gençlik Rehberi", Leidraad voor de Jongeren. In januari 1952 kwam hij aan in Istanbul.

Een aantal studenten van de Risale-i Nur hadden in Istanbul de Leidraad voor de Jongeren gedrukt en daardoor werd Bediüzzaman, in het kader van Artikel 163 van het strafrecht, aangeklaagd. De rechtszaak werd gehouden in het Gerechtshof van Istanbul. Bediüzzaman zelf presenteerde een schitterende verdediging, net zoals zijn drie advocaten. Bij de tweede hoorzitting, op 5 maart 1952, besliste het hof dat de gedaagden vrijgesproken werden. Kort daarna keerde Bediüzzaman terug naar Emirdağ. In de zomer van het volgende jaar, 1953, ging hij naar Isparta. Bediüzza-man verklaarde dat in het geval hij zou komen te overlijden het zijn wens is om in het dorp Sav of Barla te worden begraven. In Isparta huurde Bediüzzaman een huis en samen met vier of vijf van zijn studenten veranderden zij het in een leerschool ook wel "Medrese-i Nuriye" genoemd. Hoewel hij nu en dan andere plaatsen bezocht, was dit de plek waar Bediüzzaman verbleef tot hij met zijn laatste reis naar Urfa begon.

Ondertussen liep de rechtszaak in Afyon door en uiteindelijk duurde deze acht jaar. In hoger beroep vernietigde het Hof van Afyon de inbeslagname van alle exemplaren van de Risale-i Nur. Naar aanleiding van dit besluit werd er weer een nauwkeurig onderzoek gestart. De commissie van deskundigen, die bestond uit leden van de Adviserende Raad van het Directoraat van Godsdienstige Zaken, kwamen hierop weer met een positief rapport. Uiteindelijk besliste het Gerechtshof van Afyon dat de boeken aan hun eigenaars teruggegeven moesten worden. Natuurlijk waren Bediüzzaman en zijn studenten zeer gelukkig om hun boeken terug te ontvangen die voor zoveel jaren in beslag genomen waren.

Zodoende werd in 1958 de Risale-i Nur voor het eerst officieel in Ankara gedrukt. Eerst verscheen "Sözler" (de Woorden), "Mektûbat" (de Brieven), "Lem'alar" (de Flitsen), "Tarihçe-i Hayat" (de biografie van Bediüzzaman) en uiteindelijk werden alle delen van de Risale-i Nur gedrukt. Eerst in Ankara en vervolgens ook in Istanbul. Met toestemming van de overheid konden de boeken voortaan vrij gedrukt en verkocht worden. Bediüzzaman zei op dit gelukkige moment: "Dit is te beschouwen als een feestdag voor de Risale-i Nur. Nu ben ik gelukkig en ben ik bereid om naar het hiernamaals te vertrekken."

Na 25 jaar bezocht Bediüzzaman opnieuw Barla, het dorp waar de Risale-i Nur voor het eerst werd geschreven. Hij herleefde daar de acht jaar die had doorgebracht en zag in gedachte al zijn loyale vrienden en helpers van die tijd. Hij zag nogmaals de plaatsen waar hij goddelijke ingeving en inspiratie had gekregen. Hij kon zijn tranen niet bedwingen toen hij dichter en dichter bij de eerste Medrese-i Nuriye kwam. Hij omhelsde de boom tegenover zijn huis en huilde tranen van vreugde. Destijds bracht Bediüzzaman in de kruin van de boom veel tijd door en verrichtte tot aan de ochtendgloren vele gebeden en smeekbedes.

In 1959, op verzoek van zijn studenten, bezocht Bediüz-zaman Ankara en verbleef daar drie dagen in het "Beyrut Palas Hotel". Hij riep zijn belangrijkste studenten bijeen en gaf hen zijn laatste instructies. Een paar maanden later ging hij opnieuw naar Ankara. Dit keer werd hij bezocht door vele afgevaardigden van de Nationale Assemblage, die hem, vanuit islamitisch standpunt, om raad vroegen. Twee maanden later bezocht hij Istanbul, maar verbleef daar niet lang. In februari 1960, twee maanden voordat hij kwam te overlijden, ging hij opnieuw naar Ankara. Maar de toen contra-islamitische regering hield hem tegen en liet Bediüz-zaman omkeren. Bediüzzaman betreurde het besluit en keerde terug naar Emirdağ. Tenslotte reisde hij naar Isparta om enkele dagen later te beginnen aan zijn laatste reis naar Urfa. In de nacht van 23 maart 1960, destijds de 25ste nacht van de Ramadan, overleed Be-

diüzzaman en verliet dit vergankelijk leven om af te reizen naar het eeuwige koninkrijk van de meest barmhartige God.

Op 12 juli 1960 werd zijn graf geopend en zijn lichaam per vliegtuig overgeplaatst naar een onbekende plek. Op zijn grafsteen staat het volgende:

Van een smekeling

Mijn vernietigd graf waarin omhoog worden gestapeld,

negenenzeventig dode Said's met zijn zonden en verdriet.

De tachtigste is de grafsteen van mijn graf;

Bij elkaar huilen zij om de verval van de Islam.

Samen met mijn grafsteen en het jammerende graf van de overleden Said's,

ga ik naar het gebied van de toekomstige morgen.

Ik ben er zeker van dat de hemelen van de toekomst en Azië,

zich samen aan de schone, stralende hand van de Islam zal overgeven.

Want het belooft de welvaart van het geloof;

Het belooft vrede en veiligheid aan de mensheid.

Uiteenzetting over de Versluiering

De verplichting van de versluiering is te vinden in de vers: *"O Profeet, zeg tot jouw echtgenotes en tot jouw dochters en tot de vrouwen van de gelovigen dat zij hun overkleden over zich heen laten hangen…"[33:59]*

Echter de huidige, wellustige samenleving is in tegenstrijd met deze verplichting uit de Qur'an. Zij zien de versluiering niet als iets van nature, maar zeggen dat het eerder "een onderdrukking" is.[1]

Het antwoord hierop: Wij zullen alleen maar "**vier wijsheden**" van de vele wijsheden toelichten, die bewijzen dat deze wet uit de Alwijze Qur'an absoluut natuurlijk is en het tegenovergestelde absoluut onnatuurlijk.

DE EERSTE WIJSHEID: De versluiering is voor de vrouwen iets van nature en hun aard vereist het. Daar de vrouwen vanuit de schepping zwak en teder zijn en daar ze de hulp en bescherming nodig hebben van een man die hun en hun kinderen beschermt, die ze meer lief hebben dan hun eigen leven, en om zich te laten believen en niet verafschuwt of afgestoten te worden, hebben ze van nature een drift om zich te versluieren. Tevens zijn zes of zeven van de tien vrouwen of oud of lelijk –wat ze niet aan iedereen willen laten zien– of ze zijn jaloers en willen niet lelijker uitvallen tegenover de vrouwen die mooier zijn dan zijzelf of ze zijn bang gekrenkt, beschuldigt of belaagt te worden en door haar man beschuldigd te worden van ontrouw; waardoor hun natuur de versluiering wenst. Wanneer men oplet, zal men zien dat het voornamelijk de ouderen zijn die zich verhullen. En twee of drie van de tien vrouwen zijn én jong én mooi en voelen zich niet onbehaaglijk om zich te laten zien. Het is een feit dat de mens zich onbehaaglijk en ongemakkelijk voelt bij personen die hij niet lief heeft en vervelend vindt. Natuurlijk, als een mooie vrouw die zich open en bloot kleed het fijn vindt om door twee of drie van de tien niet-verwante[2] mannen bekeken te worden, zal ze het van zeven of acht vervelend vinden. Tevens zal een mooie vrouw die niet in onzedelijkheid en verval is geraakt, vanwege haar gevoeligheid en tederheid, zich zeker ergeren aan de vieze blikken, die ze in de praktijk ervaren en hen vergiftigen. We vernemen zelfs dat veel vrouwen in een continent zoals Europa, een continent van open en blootheid, zich ergeren aan deze blikken en zich beklagen bij de politie met de woorden: "Deze schoften houden ons voortdurend in de gaten." Dit betekent dus dat het verwerpen van de versluiering door de hedendaagse samenleving in strijd is met hun natuur. Naast dat de verplichting tot versluiering uit de Qur'an bij hun natuur past, worden deze vrouwen, die een bron van tederheid en een waardevolle eeuwige partner kunnen zijn, met de versluiering gered van verval, laaghartigheid, mentale onderdrukking en waardeloosheid.

Daarnaast hebben vrouwen van nature een angst en zijn van nature bang voor vreemde mannen. Deze angst vereist van nature de versluiering. Want acht, negen minuten plezier zal erg verbitteren door een acht, negen maanden zware last van een kind die ze met veel moeite moet dragen. Daarnaast zal de beproeving, als gevolg van die acht, negen minuten verboden plezier, nog eens verzwaard kunnen worden door acht, negen jaar lang zonder vader een kind op te voeden. En daar dit vaak voorkomt, is ze van nature erg bang voor vreemde mannen en wil ze haar wezen beschermen. En om de begeerte van vreemde mannen niet op te wekken of ze de gelegenheid te geven tot aanranding is, gezien haar zwakke schepping, de versluiering vereist en wordt ze er met klem op gewezen. Dit laat zien dat de sluier haar verdediging en vesting is. **Voor zover ik heb gehoord heeft een simpele schoenenpoetser midden in de hoofdstad, in het centrum, overdag, voor de ogen van het volk de open en blote benen betast van een vrouw van een belangrijke, wereldlijk befaamde man; wat een klap in het zedeloze gezicht is van degene die tegen de versluiering zijn!**

DE TWEEDE WIJSHEID: De essentiële en sterke band, liefde en relatie tussen de man en vrouw, vloeit niet alleen maar voort uit de behoeften voor dit wereldse leven. Jazeker, een vrouw is niet alléén maar voor dit wereldse leven een levenspartner. Zeer zeker is ze ook voor het eeuwige leven een levenspartner. Omdat ze nu eenmaal ook voor het eeuwige leven voor haar man een levenspartner is, is het zeker nodig dat ze met haar schoonheden naast haar eeuwige man, die levensgezel en boezemvriend is, niet de aandacht trekt van anderen en haar man hierdoor kwetst en jaloers maakt. Vanwege het geloof van haar man en vanwege het geheim in het geloof, is de relatie met

[1] **Een stukje uit het verweerschrift die de rechtbank tot zwijgen bracht:**

"Ik heb het gerechtshof het volgende te zeggen: Een man die een uitleg schrijft over een Goddelijke wet en vanwege deze uitleg met een onrechtvaardige wet wordt veroordeeld. Terwijl het een Goddelijke wet is, welke al 1350 jaar lang elke eeuw voor driehonderdvijftig miljoen mensen in de samenleving een meest heilige, waarachtige en waarlijke Goddelijke leidraad is die eensgezind wordt bevestigd door driehonderdvijftigduizend Qur'ancommentaren en de overtuiging van de voorvaderen in de afgelopen 1350 jaar.

Voorzeker, zou er rechtvaardigheid op deze wereld zijn, dan zou het dat vonnis verwerpen en nietig verklaren.

[2] Het vertaalde woord is "na-mahrem". Dit houdt in: Man of vrouw die volgens de Sharia geen verwantschap met elkaar hebben, welke een huwelijk zou verbieden.

zijn vrouw niet alleen maar gebaseerd op dit wereldse leven. Ook is het niet alleen maar een tijdelijke liefde gebaseerd op dierlijke lusten en beperkt tot de tijden van haar schoonheid. Gezien het feit dat zij ook in het eeuwige leven een levenspartner is, is hij met waarlijk serieuze liefde en respect betrokken. Daarnaast draagt hij dit serieuze respect en deze liefde niet alleen tijdens haar jeugd en tijdens haar schoonheid, maar ook tijdens haar ouderdom en haar lelijkheid. Dan moet zij als tegemoetkoming haar eigen schoonheden specifiek aanwenden en haar liefde absoluut beperken tot hem; wat een menselijk vereiste is. Zoniet, dan zal ze heel weinig verdienen, maar heel veel verliezen.

Volgens de sharia horen de man en vrouw bij elkaar te passen. Dat wil zeggen ze moeten geschikt zijn voor elkaar. Het bij elkaar passen en geschikt zijn voor elkaar is het belangrijkste voor wat betreft hun geloofsovertuiging. Gelukkig zij de man die kijkt naar de geloofsovertuiging van zijn vrouw, haar nadoet en zelf ook gelovig wordt zodat hij zijn partner in het eeuwige leven niet kwijt raakt.

Gelukkig zij de vrouw die naar de geloofsovertuiging van haar man kijkt, zegt: "Laat ik mijn eeuwige partner niet verliezen" en vroom wordt.

Gedoemd zij de man die zijn wellustigheid volgt waardoor hij zijn Godvrezende vrouw voor eeuwig zal verliezen. Ongelukkig is zij die haar religieuze man niet volgt en hierdoor haar rechtschapen, eeuwige vriend verliest.

Duizend maal gedoemd zijn de ongelukkige man en vrouw die elkaar in zonden en wellustigheid volgen. Zij helpen elkaar om in het vagevuur gegooid te worden!

DE DERDE WIJSHEID: Een gelukkig gezinsleven wordt in stand gehouden door wederzijds vertrouwen en intens respect en liefde tussen de man en vrouw. Zich ontdoen van de sluier en open en blootheid doet afbreuk aan dat vertrouwen en breekt het wederzijdse respect en de liefde. Want van de tien vrouwen die zich open en bloot kleden is er maar één te vinden die geen andere man knapper vindt dan haar eigen man en zich niet belieft probeert te maken bij vreemde mannen. De andere negen vinden vreemde mannen knapper dan haar eigen man. En alleen maar één van de twintig mannen vindt anderen niet knapper dan zijn eigen vrouw. Dit is de oorzaak ervoor dat tegelijkertijd met het wegvallen van die oprechte liefde en dat wederzijds respect, er een erg vies en laaghartig gevoel wordt aangewakkerd. Dit is als volgt: De mens draagt van nature geen begeerlijke gevoelens jegens zijn nauwe verwanten.[3] Want het gezicht van een nauwe verwante samen met de liefde en barmhartigheid die ontstaat vanwege deze band en nauwe verwantschap, verbreken deze egoïstische en begeerlijke gevoelens. Maar het bloot laten van lichaamsdelen zoals de benen, die volgens de Sharia ook niet getoond mogen worden aan de nauw verwanten, kan erg vieze gevoelens oproepen bij hen met een laaghartig ego.

Want het gezicht van een nauwe verwante geeft het gevoel van deze nauwe verwantschap en lijkt niet op het gevoel dat je krijgt bij een niet-verwante persoon. Maar blote benen, bijvoorbeeld, zijn gelijk aan die van een niet-verwante persoon. Daar er geen verschil te zien is die een nauwe verwantschap oproept, is het mogelijk dat bij sommige laaghartige verwanten een dierlijke, begeerlijke blik wordt opgewekt. **Een dergelijke blik betekent een verval van de mensheid waardoor een huivering door de leden gaat!**

DE VIERDE WIJSHEID: Het is bekend dat iedereen graag een rijk nageslacht wenst. Er is geen enkel volk of regering die een bevolkingsgroei niet steunt. Zelfs de Verheven Boodschapper (met wie vrede en zegeningen zij) heeft het volgende verkondigd: **"Trouwt en vermeerder. Op de Dag des Oordeels zal ik met trots kijken naar jullie omvangrijkheid."** Maar in feite zorgt ontsluiering ervoor dat het aantal huwelijken niet toeneemt, maar juist erg afneemt. Want zelfs de meest verdwaalde en moderne jongere, wil een kuise levenspartner. Omdat hij niet wil dat zij zo modern is als hijzelf, ofwel open en bloot, blijft hij ongehuwd en zal zich zeker begeven op de weg van onzedelijkheid. Een vrouw is niet zo. Zij kan haar man niet in die mate naar haar hand zetten. Want de meest wezenlijke eigenschap van een vrouw is trouwheid en betrouwbaarheid. En daar zij in het gezin, binnenshuis, de directeur is, is zij verantwoordelijk voor al zijn bezittingen, kinderen en alles. Open en blootheid breekt deze trouwheid. In de ogen van haar man verliest ze hierdoor het vertrouwen en dit zal aan zijn geweten knagen. Zelfs wanneer twee mooie eigenschappen van de man, moed en vrijgevigheid, bij een vrouw aanwezig zouden zijn, wordt het gezien als zijnde een slechte eigenschap. Daar het de trouwheid en betrouwbaarheid schaadt, is dit bij een vrouw een slecht karakter. Maar de plicht van de man is niet loyaliteit en rentmeesterschap jegens haar, maar bescherming, mededogendheid en respect. Daarom kan een man niet naar de hand worden gezet. Daarom is polygynie toegestaan.

Ons land kan niet vergeleken worden met Europa. Want daar werd ondanks open en blootheid de eer beschermt met gewelddadige middelen zoals een duel. Iemand die met een begeerlijke blik durft te kijken naar de vrouw van een man met waardigheid, tekent hiermee zijn doodsvonnis. Europa behoort tot de koudere landen en het temperament van de mensen daar wordt beïnvloed door dat klimaat. Azië, oftewel de Islamitische landen, heeft daaren-

---

[3] Het vertaalde woord is "mahrem" wat inhoudt: Een onderling nauwe verwantschap welke het huwelijk verbied. (Tussen de vaders, moeders, oma's, opa's, broers, zussen, ooms en tantes is er een nauwe verwantschap, een eeuwig verbod betreffende het huwelijk. In deze nauwe verwantschap is het huwelijk absoluut verboden.)

tegen een heet klimaat. Het is bekend dat het klimaat van invloed is op het karakter van de mens. Open en bloot-heid, welke de dierlijke begeerte en lusten aanwakkert, zal bij de koude mensen in die koude landen niet zozeer leiden tot verkeerde handelingen en overmatige verspilling. Maar open en blootheid die de dierlijke begeerte van de mensen in hete landen, die snel beïnvloed en geprikkeld zijn, continue aanwakkert, zal zeker leiden tot veel verkeerde handelingen, overmatige verspillingen, afname van het nageslacht en verzwakking van de man. In plaats van elke maand of elke twintig dagen gehoor te geven aan zijn natuurlijke behoefte, zal hij zichzelf verplicht voelen om elke paar dagen over te gaan tot verspilling. Vanwege belemmeringen zoals de menstruatie, dient hij zich elke maand tot misschien wel 15 dagen van zijn vrouw te onthouden. Indien hij dan zijn ego niet in bedwang heeft, zal hij een drang voelen tot onzedelijke zonden.

Stadsbewoners kunnen zich niet vergelijken met dorpsbewoners en zich zo ontdoen van hun versluiering. Want vanwege de inspanningen om aan hun levensbehoeften te kunnen voldoen en daarmee verbandhoudend de lichamelijke inspanningen en vermoeidheid, vestigen de onschuldige landarbeidsters en wat forser gebouwde vrouwen in het dorp, vergeleken met de stadsbewoners, weinig aandacht op zichzelf. Ondanks dat zij min of meer wat opener gekleed zijn, wordt de begeerte niet opgewekt. Daarnaast zijn er weinig werkloze en rondhangende mannen in het dorp waardoor het verval, zoals het in de stad aanwezig is, daar vele malen minder is. Daarom kunnen stadsbewoners zich niet vergelijken met dorpsbewoners.

In de naam van Hij die geprezen zij.

Een gesprek met mijn gelovige zusters van het hiernamaals, de vrouwen.

Ik zag in sommige provincies dat de vrouwen oprecht en vol verlangen zich aangetrokken voelden tot de Risale-i Nur en kwam erachter dat ze ver boven mijn verwachtingen vertrouwen hadden in mijn lessen uit de Risale-i Nur. Toen ik voor de derde keer naar het gezegende Isparta[4] ging, de spirituele "Zehra Universiteit"[5], kreeg ik te horen dat die vrouwen, mijn gezegende zusters van het hiernamaals, een lezing van mij verwachtten. Alsof ik in de vorm van een preek in de moskeeën hen een lezing zou geven. Echter heb ik vier, vijf verschillende ziekten, ben oververmoeid en heb niet eens de kracht meer om te praten of te denken. Maar deze nacht werd mij met een felle vermaning ingegeven dat ik vijftien jaar geleden, op verzoek van de jongeren, voor hen ook de "Leidraad voor de Jongeren" heb geschreven. Daar hebben ze heel veel profijt van gehad. En de vrouwen hebben in deze tijd, nog veel meer dan de jongeren, behoefte aan een dergelijke leidraad. Vanwege deze vermaning zal ik mijn gezegende zusters en spirituele, jonge kinderen, ondanks mijn vermoeidheid en zwakheid, erg kort in **drie punten** enkele belangrijke onderwerpen aanhalen.

HET EERSTE PUNT: Een belangrijke essentie in de Risale-i Nur is barmhartige liefde en daar vrouwen uitmunten in deze barmhartige liefde, zijn ze van nature veel meer betrokken bij de Risale-i Nur. En God zij geprezen, deze natuurlijke betrokkenheid is op veel plaatsen waar te nemen. De opofferingsgezindheid die gepaard gaat met deze barmhartige liefde –welke een werkelijke oprechtheid en onvoorwaardelijke liefde uitdrukt– is in deze tijd heel erg belangrijk. Jazeker, een moeder die zonder ook maar iets ervoor terug te willen haar ziel opoffert om haar kind van een gevaar te redden en met een werkelijke oprechtheid vanuit haar natuurlijke taak zichzelf opoffert aan haar kind, laat zien dat vrouwen in staat zijn tot grote heldendaden. Door deze eigenschap goed te ontwikkelen, kan zij én haar wereldse leven én haar eeuwige leven redden. Maar met de slechte invloeden van enkele groeperingen kan deze sterke en waardevolle eigenschap zich niet ontwikkelen of wordt deze eigenschap misbruikt. Een klein voorbeeld uit honderden voorbeelden: Die barmhartige moeder zal alle opofferingsgezindheid tonen om het wereldse leven van haar kind niet in gevaar te laten komen. Daarnaast zal ze alles doen om ervoor te zorgen dat haar kind geniet en beter wordt van deze wereld. Zó zal zij haar kind opvoeden. Zij zal al haar hebben en houden geven opdat haar kind het ver schopt in deze wereld. Zij neemt haar kind van de Hafız-school[6] en stuurt het naar Europa. Maar ze denkt er niet aan dat het eeuwige leven van dat kind in gevaar komt. Ze wil haar kind redden van de wereldse gevangenis, maar neemt niet in beschouwing dat het hierdoor in de gevangenis van de hel terecht kan komen. Wanneer ze volgens haar natuurlijke barmhartige moederliefde handelt, zou haar onschuldig kind in het hiernamaals voor haar moeder kunnen bemiddelen, maar daar ze in tegenstrijd tot deze natuurlijke eigenschap heeft gehandeld, zal dit kind haar moeder aanklagen. Het zal klagen met de woorden: "Doordat jij mijn geloof niet hebt versterkt, heb jij gezorgd voor de oorzaak van mijn ondergang?" Daar het kind op deze wereld niet volledig de manieren van de Islam zijn bijgebracht, zal het de rechten van haar moeder, voortkomend uit deze geweldige barmhartige moederliefde, niet passend tegemoet kunnen komen en zeer zeker zal het kind haar moeder veel leed bezorgen. Wanneer een moeder de werkelijke barmhartige liefde niet verkeerd gebruikt en zij met het geheim van deze barmhartige liefde ijvert om haar hulpeloze kind te redden van de hel –die een eeuwige gevangenschap is– en ervoor te zorgen dat het niet overlijdt in dwalingschap –die tot eeuwige verdoemenis lijdt– dan zullen alle goede daden die dat kind verricht, tevens bijgeschreven worden in het "boek der daden" van haar moeder. Zelfs na het overlijden van haar moeder zullen deze goede daden op elk moment verlichting toesnellen naar haar ziel. In het hiernamaals zal het kind géén aanklager zijn, maar met hart en ziel een bemiddelaar. En daar, in dat eeuwige leven, zal het kind voor haar een gezegend kind worden.

Jazeker, de eerste en indrukwekkendste leermeester van een kind is haar moeder. In verband hiermee wil ik deze zekere werkelijkheid, die ik continue ervaar, verwoorden:

Hoewel ik in de tachtig jaren van mijn leven van tachtigduizend mensen les heb gehad, verklaar ik dat ik de meest essentiële en onomstotelijke inprentingen en spirituele lessen, waarbij het lijkt alsof die zich elk moment vernieuwen, gekregen heb van mijn moeder. Die lessen hebben zich genesteld in mijn aard, als ware het pitjes geplant in mijn lichaam. Mijn verdere lessen zijn voortgekomen uit die pitjes. Dit betekent dat de inprentingen en spirituele lessen van mijn overleden moeder op mijn karakter en ziel een zodanige indruk hebben achtergelaten dat de grote werkelijkheden die ik nu op mijn tachtig jarige leeftijd zie, één voor één ontsprongen zijn uit die waarachtige pitjes.

---

[4] Isparta is een stad in Turkije.

[5] Zehra universiteit is de naam van een universiteit in het Oosten van Turkije waarvoor Bediüzzaman Said Nursi in 1914, nog voor de Eerste Wereldoorlog, in Van de eerste funderingen heeft gelegd.

[6] School waar kinderen leren hoe ze de Qur'an moet lezen en de hele Qur'an van buiten leren.

Concluderend: Van de vier belangrijkste essenties in mijn denkbeeld is barmhartige liefde de belangrijkste. En de belangrijkste werkelijkheid in de Risale-i Nur is medeleven en barmhartigheid. Met absolute zekerheid zag ik dat ik dit heb overgenomen van de daden en handelingen van mijn barmhartige moeder en van haar spirituele lessen. Jazeker, indien een moeder niet denkt aan het hiernamaals van haar onschuldig kind –welke zo waardevol is als een kist met diamanten– en de aandacht van haar onschuldig kind richt op deze wereld –vergelijkbaar met tijdelijk, vergankelijk glas– dan maakt zij op een verkeerde manier gebruik van haar moederliefde, die uit werkelijke oprechtheid en onvoorwaardelijke liefde bestaat. Jazeker, een klein voorbeeld van deze onvoorwaardelijke liefde in deze barmhartige moederliefde waarbij de moeders zonder ook maar één wederdienst te verwachten, persoonlijk voordeel te beogen of hoogmoed te tonen hun ziel opofferen, is waar te nemen bij een kip. Om haar kuikentje te redden zal ze een leeuw aanvallen en zo haar ziel ervoor opofferen.

De belangrijkste en waardevolste essentie van de Islam en de handelingen voor het hiernamaals is te vinden in oprechtheid. En in een dergelijke vorm van onvoorwaardelijke liefde is die oprechtheid aanwezig.

Wanneer deze twee punten zich bij die gezegende groep ontwikkelen, kunnen ze in de Islam veel gelukzaligheid tegemoet zien. Opofferingsgezindheid bij mannen is echter niet onvoorwaardelijk. Ze willen op honderd verschillende manieren iets ervoor terugzien. Als het echt niet anders kan, willen ze minstens eerbetoon. Helaas is het zo dat ook de wanhopige, gezegende vrouwen, voortkomend uit hun zwakheid, op een andere manier dan bij de mannen een soort huichelarij vertonen om zich van slechtheid en onderdrukking van wrede mannen te redden.

HET TWEEDE PUNT: Toen ik dit jaar mezelf van de wereld had afgezonderd en mezelf had teruggetrokken uit de maatschappij, keek ik omwille van enkele "Nur vrienden en zusters" naar de wereldse zaken. De meeste vrienden waarmee ik sprak, klaagden over hun gezinsleven. "Oh mijn God!", zei ik. Het gezinsleven is voor de mens en vooral voor de moslim een toevluchtsoord, een soort paradijs en een klein wereldje. "Is deze ook al aan het afbreken", vroeg ik mezelf af. Ik zocht naar de oorzaak. En kwam achter het volgende: Er zijn enkele groeperingen die aan de samenleving van de Islam en zo de Islam zelf schade willen berokkenen en ervoor ijveren de jongeren te misleiden en deze met de egoïstische lusten, voortkomend uit hun jeugd, te richten op wellustigheid. Zo ook zijn er enkele groeperingen die op de achtergrond bezig zijn om de onoplettende groep onder de wanhopige vrouwen te misleiden naar de verkeerde weg. Ik ben ervan overtuigd dat deze moslimgemeenschap een verschrikkelijke klap uit die hoek heeft gekregen. Met absolute zekerheid kan ik jullie, mijn zusters en mijn jonge spirituele kinderen, het volgende verkondigen: **De enige oplossing voor de vrouwen om zowel het eeuwige geluk als ook het wereldse geluk en tevens de verheven eigenschappen in hun aard te redden van verderf, is alleen mogelijk met een godsdienstige opvoeding in het kader van de Islam!..** Jullie vernemen ook in welke situatie de wanhopige vrouwen in Rusland terecht zijn gekomen. In één van de uiteenzettingen van de Risale-i Nur staat: Een man die verstandig is, zal de liefde en het resprect voor zijn vrouw niet baseren op haar vergankelijke, uiterlijke schoonheid. Integendeel moet hij zijn liefde baseren op haar barmhartigheid en voor vrouwen specifieke innerlijke schoonheid, welke de mooiste, blijvende schoonheid is van een vrouw. Hierdoor zal de liefde van haar man ook door blijven gaan wanneer die wanhopige vrouw veroudert. Want zijn vrouw is niet alleen voor deze wereld een tijdelijke, hulpvaardige partner, maar zeer zeker ook een eeuwige en liefelijke levenspartner in het eeuwige leven. Vandaar dat, naarmate zij ouder worden, het nodig is dat ze elkaar met nog meer eerbied en mededogen lief hebben. **En onder het mom van de huidige moderniteit, het tijdelijk samen zijn voor bevrediging van de dierlijke lusten, welke een eeuwige scheiding teweeg brengt, zal de essentie van het gezinsleven kapot maken.**

In een ander paragraaf van de Risale-i Nur staat: "**Gelukkig is de man** die zijn oprechte, eeuwige levenspartner niet kwijt wil raken, haar nadoet en zelf ook oprecht wordt. **Gelukkig is de vrouw** die naar haar gelovige man kijkt, haar eeuwige vriend en levensgezel niet kwijt wil raken en zelf ook oprecht gelovig wordt. Hiermee zal ze in de wereldse gelukzaligheid de eeuwige gelukzaligheid vinden.

Ongelukkig is de man die zijn vrouw volgt in wellustigheid, haar niet probeert tegen te houden en zelf ook meedoet. Ongelukkig is de vrouw die naar de zonden van haar man kijkt en hem op een andere manier nadoet. **Gedoemd zijn de man en vrouw** die elkaar helpen om in het vagevuur gegooid te worden. Oftewel elkaar aanzetten tot de huidige, onzedelijke wellustigheid

Dus de betekenis van de voorgaande zinnen uit de Risale-i Nur is als volgt: Een gelukkig gezinsleven in deze wereld en in het hiernamaals én de bron voor de ontplooiing van de verheven eigenschappen bij de vrouwen, is alleen maar mogelijk met de opvoeding van de islam binnen het kader van de sharia. De belangrijkste spil waar het tegenwoordig in het gezinsleven om draait is het volgende: Wanneer een vrouw bij haar man kwalijk en ontrouw gedrag ziet en zij ter vergelding met opzet de trouwheid en betrouwbaarheid van haar rol in het gezin verbreekt, dan zal, net als wanneer de gehoorzaamheid in het leger afbrokkelt, de fabriek van dat gezinsleven volledig te gronde gaan. Zeer zeker moet die vrouw met alle macht proberen de slechtheden van haar man te verbeteren, zodat zij haar eeuwige levenspartner redt. Maar wanneer zij wil pronken met open en blootheid en zichzelf wil laten believen bij anderen, zal ze zichzelf in alle opzichten veel schade berokkenen. Want degene die de werkelijke trouwheid nalaat, zal óók op deze wereld zijn straf ondervinden. Want vanuit haar aard is zij terughoudend en bang voor de blikken van niet-verwanten en ergert zich daaraan. Wanneer twintig niet-verwante mannen haar bekijken, zal ze de blikken van achttien van hen vervelend vinden. Wat de man betreft vindt hij alleen maar de

blikken van één van de honderd niet-verwante vrouwen vervelend. Naast het feit dat ze door dit aspect gekweld wordt, zal ze ook nog eens beschuldigd worden van ontrouw. Vanwege haar zwakheid zal ze haar rechten niet kunnen handhaven.

Samenvattend: Vanwege de moederlijke tederheid in de oprechtheid van de vrouwen, is de opofferingsgezindheid van de vrouwen niet te vergelijken met die van de mannen. Vandaar dat de mannen niet op kunnen tegen deze opofferingsgezindheid. Zo ook kunnen deze onschuldige vrouwen op geen enkele wijze tippen tegen de wellustigheid van de mannen. Vandaar dat de vrouwen vanuit hun aard en tedere schepping erg bang zijn voor niet-verwanten en zichzelf genoodzaakt voelen om zich achter een sluier te verhullen. Want wanneer een man kiest voor acht minuten plezier en genot aan wellustigheid, zal hij hooguit enkele tientallen euro's verliezen. Maar een vrouw die kiest voor acht minuten plezier in wellustigheid, zal al op deze aarde gestraft worden met de zware last van een zwangerschap. Daarna volgt nog eens acht jaar lang een zware opvoeding zonder vader. Vandaar dat de vrouwen qua wellustigheid de mannen niet kunnen evenaren. De vrouwen zullen honderd keer zo zwaar worden bestraft. Dit soort situaties, die nogal eens voorkomen, laten zien dat de gezegende vrouwen van nature een verheven karakter hebben. Maar wat de wereldse lusten in onzedelijkheid en wellustigheid betreft, is hun bekwaamheid te verwaarlozen. Dus zij zijn gezegende schepsels die volgens de essentie van de Islam een gelukkig gezinsleven kunnen leiden. **Verdoemd zijn de groeperingen die deze gezegende vrouwen willen verminken!..** Moge God mijn zusters beschermen tegen de slechtheid van deze dwazen. Amen.

Mijn zusters! Ik zal jullie in vertrouwen het volgende zeggen: Vanwege de inspanningen om aan je levensbehoefte te kunnen voldoen, moeten jullie je niet overgeven aan een slechte, ongemanierde, verwesterde echtgenoot. Met jullie natuurlijke zuinigheid en genoegzaamheid moeten jullie hetzelfde doen als veel onschuldige dorpsvrouwen: Ervoor ijveren om zelf aan je levensbehoeften te kunnen voldoen en jezelf niet proberen te verkopen. Wanneer je desondanks met een man bent getrouwd die niet je gelijke is, wees dan toch tevreden en neem er genoegen mee. Door jullie genoegzaamheid zal hij, met God's wil, zich ook bezinnen. Want anders zullen jullie, zoals ik tegenwoordig heb vernomen, naar de rechtbank gaan om een scheiding aan te vragen en dit past niet bij de verhevenheid van de Islam en de eer van ons volk!

HET DERDE PUNT: Mijn geachte zusters. Weet met absolute zekerheid dat in het plezier en genot buiten het toegestane kader tien keer zoveel smart en last aanwezig is. De Risale-i Nur heeft dit met honderden krachtige bewijzen en gebeurtenissen aangetoond. Uitgebreide uitleg kunnen jullie vinden in de Risale-i Nur.

Samenvattend: Namens mij zal het Zesde, Zevende en Achtste Woord uit de "Korte Woorden" en de "Leidraad voor de Jongeren" deze werkelijkheid volledig aan jullie laten zien. Neem daarom genoegen en wees tevreden met het plezier in het toegestane kader. Een gezellige conversatie met de onschuldige kinderen bij je thuis geeft meer genoegdoening dan honderd bioscoopfilms. En weet met absolute zekerheid dat het echte genot in dit wereldse leven te vinden is in het kader van geloof en in de overtuiging zelf. En in elke goede daad is een spiritueel genot aanwezig. En in dwaling en wellustigheid is zelfs al in deze wereld erg bittere en verschrikkelijke smart aanwezig. Dit heeft de Risale-i Nur met honderden absolute bewijzen aangetoond. Alsof er in geloof een pit van het paradijs en in dwaling en wellustigheid een pit van de hel aanwezig is. Deze werkelijkheid heb ik door veel ervaring en gebeurtenissen met ogenschijnlijke zekerheid gezien en is herhaaldelijk opgeschreven in de Risale-i Nur. Deze werkelijkheid is in handen gekomen van de meest koppige ontkenners en zelfs de geleerden en justitie konden deze werkelijkheid niet weerleggen. O gezegende en onschuldige vrouwen en jongeren die mijn spirituele kinderen zijn, laat om te beginnen de "Uiteenzetting over de sluier", "Leidraad voor de Jongeren" en "Korte Woorden" namens mij les geven aan jullie.

Ik heb vernomen dat jullie graag willen dat ik voor jullie in de moskee een preek houd, maar mijn gezondheid en vele andere oorzaken laten dit niet toe. Vandaar dat ik deze les voor jullie heb geschreven en heb besloten om alle zusters die deze les lezen en accepteren te betrekken in mijn smeekbeden en al mijn spirituele verdiensten. Wanneer jullie namens mij gedeelten van de Risale-i Nur weten te verkrijgen, lezen of ernaar luisteren, dan zullen jullie volgens onze reglementen deel uitmaken van alle spirituele verdiensten en smeekbeden van alle Nur studenten die jullie broeders zijn.

Ik had me nu voorgenomen om veel meer te schrijven, maar daar ik erg ziek, zwak en oud ben en ik veel taken heb zoals het nakijken, neem ik op dit moment hier genoegen mee.

De Eeuwige,
Allah is de Eeuwige.
Said Nursi

Uiteenzetting over de Ramadan

[Aan het eind van het eerste gedeelte van de negenentwintigste brief is het een en ander verteld over de kenmerken van de Islam. Daar de verheven Ramadan een van de stralendste en indrukwekkendste kenmerken van de Islam is, zullen we in dit tweede deel een paar wijsheden beschrijven.

Dit tweede deel bestaat uit "Negen Punten" welke negen wijsheden beschrijven uit de vele wijsheden van de verheven Ramadan.]

In de naam van Allah, de Erbarmer, de meest Barmhartige. De maand Ramadan is het waarin de Qur'an is neergezonden, als Leiding voor de mensheid en als duidelijke bewijzen van de Leiding en de Foerqan[7]. [2:185]

Het eerste Punt: Het vasten in de verheven maand Ramadan behoort tot de vijf zuilen van de Islam en is één van de belangrijkste kenmerken.

De vele wijsheden van het vasten in de verheven Ramadan hebben én betrekking op de Heerschappij van de verheven God én op het sociale leven van de mens én zijn persoonlijk leven én het tot inkeer brengen van zijn ego én dankbetuiging voor de Goddelijke giften.

Eén van de vele wijsheden in het vasten met betrekking tot de Heerschappij van de Verheven Heer is als volgt:

De Verheven Heer heeft het aardoppervlak geschapen als ware het een tafel van goedgunstigheid en deze tafel heeft Hij gedekt met alle soorten goddelijke giften. "En Hij voorziet hem van waar hij het niet verwacht..."[65:3] Op deze wijze laat God de perfectie zien van Zijn heerschappij, barmhartigheid en erbarmen. Vanachter de sluier van onverschilligheid en gefocust op de oorzaken ziet de mens de werkelijkheden die deze situatie weergeeft niet volledig in en soms vergeet hij deze zelfs. In de verheven Ramadan nemen de gelovigen ineens de vorm aan van een perfect geordend leger. Alsof ze uitgenodigd zijn voor een feestmaal bij de Eeuwige Koning wachten ze tegen de avond op het bevel "gaat uw gang" en uiten zo hun dienaarschap. Zo komen ze die liefdelijke, aanzienlijke en omvangrijke barmhartigheid tegemoet met een diepgaande, verheven en geordende dienaarschap. Zeg nou zelf, is degene die niet deelneemt aan een dergelijke verheven dienaarschap en verheven goedgunstigheid het überhaupt nog waardig om mens genoemd te worden?

Het tweede Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan, met betrekking tot dankbaarheid tegenover de gunsten van de Verheven Heer, is als volgt: Zoals we in "Het eerste Woord" al hadden gezegd: "Aan de gerechten, die een dienaar jou aanbiedt uit de keuken van de Koning, hangt een prijskaartje." Terwijl men aan een dienaar fooi geeft, is het een absolute dwaasheid om de werkelijke Gever niet te erkennen en deze waardevolle, goddelijke giften als waardeloos te beschouwen. De verheven Heer heeft voor de mensheid talloze verschillende giften uitgespreid over de aardbodem. Hiervoor, als prijs voor die goddelijke giften, wil Hij dankbaarheid. De ogenschijnlijke oorzaken en personen zijn alleen maar dienaars. Aan deze dienaren geven wij een bepaalde vergoeding en zijn hen dankbaar. We tonen zelfs meer eerbetuiging en dankbaarheid dan dat ze werkelijk verdienen. Maar in feite is de Werkelijke Voorziener het talloze keren waardiger dan de oorzaken om voor deze goddelijke giften dankbetuiging te ontvangen. Dus Hem dankbaarheid betuigen houdt in dat je weet dat de giften rechtstreeks van Hem afkomen; dat je de waarde erkent en dat je jouw behoefte voor die goddelijke giften inziet.

Dus het vasten in de gezegende Ramadan is de sleutel voor een echte en oprechte, overweldigende en omvattende dankbaarheid. Want de meeste mensen die op andere momenten een dergelijke verplichting niet hebben en echte honger niet ervaren, kunnen de waarde van veel goddelijke giften niet begrijpen. De waarde van een goddelijke gift zoals een stukje droog brood is voor iemand met een gevulde maag, vooral als hij rijk is, niet te begrijpen. Echter bij zonsondergang, het moment dat men het vasten mag verbreken, zal in de beleving van een gelovige het smaakzintuig getuigen wat voor een waardevolle goddelijke gift een stukje droog brood wel niet is. Iedereen, van de koning tot aan de man in armoede, die in de verheven Ramadan de waarde van de goddelijke giften begrijpt, zal verrijkt worden met een spiritueel dankbaarheidsgevoel. En vanwege het verbod om overdag te eten zal hij zeggen: **"Die goddelijke giften zijn niet mijn eigendom. Ik ben niet vrij om die zomaar op te eten. Dus dit betekent dat het de eigendom is van iemand anders. Hij is het die ons hierin voorziet. Ik wacht op zijn bevel." En zo ziet hij deze goddelijke giften ook echt als goddelijke giften. Dus het vasten dat op deze wijze wordt verricht, zal in vele opzichten dienen als een sleutel voor dankbaarheid welke de werkelijke taak van de mens is.**

---

[7] Foerqan is een andere naam voor de Qur'an.

Het derde Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan, met betrekking tot de samenleving, is als volgt: Wat levensonderhoud betreft, is de mens in verschillende levensomstandigheden geschapen. Vanwege deze verschillende omstandigheden, nodigt de Verheven Heer de rijken uit om de armen te helpen. Echter de erbarmelijke situatie van de armen en de honger die zij lijden kunnen de rijken dan pas begrijpen wanneer ze zelf vasten en deze honger zelf ervaren. Zou het vasten niet verplicht zijn, dan zul je veel egoïstische rijken tegen kunnen komen die niet begrijpen hoe erg het is om honger te lijden en arm te zijn. Tevens kunnen deze rijken niet begrijpen hoe veel behoefte deze armen hebben aan erbarmelijke liefde. **Gezien vanuit dit punt is liefde voor je medemens een essentie van de werkelijke dankbaarheid.** Wie het ook is, iedereen kan wel iemand vinden die min of meer armer is dan hijzelf. Hij is verplicht hem met erbarmen te behandelen. **Wanneer men niet verplicht is zijn ego honger te laten lijden, kan men de verplichte vrijgevigheid en hulp, voortkomend uit erbarmen, niet geven. Zou hij toch hulp willen geven, dan nog zal het niet komen uit het diepste van zijn hart.** Want in feite voelt hij die situatie helemaal niet bij zichzelf.

Het Vierde Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan, met betrekking tot het beteugelen van het ego, is als volgt: **Het ego wil vrij en onafhankelijk zijn en ziet zichzelf ook zo. Het is zelfs zo dat het ego van nature verlangt naar een "ingebeelde" heerschappij en het ego eigenzinnig wil handelen. Het ego wil er niet aan denken dat het met talloze goddelijke giften wordt onderhouden. Vooral wanneer de mens in deze wereld ook nog eens in weelde leeft, macht heeft en onachtzaamheid hieraan bijdraagt, zal het ego als een uitbuiter, een dief de goddelijke giften beestachtig opvreten.**

In de gezegende maand Ramadan ondervindt ieders ego, van de rijkste tot aan de armste persoon, **dat het niet de bezitter is, maar een bezitting. Dat het niet vrij is, maar een dienaar Gods. Zonder Gods bevel kan de mens niet eens de eenvoudigste en gemakkelijkste dingen doen zoals het uitreiken van zijn hand naar een glas water. Zodoende wordt zijn ingebeelde heerschappij verbroken, neemt hij het dienaarschap aan en gaat hij over tot dankbetuiging, wat zijn werkelijke taak is.**

Het Vijfde Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan, met betrekking tot de opvoeding van het fatsoen van zijn ego en afleren van ongehoorzaamheid in zijn handelingen, is als volgt: **Vanwege onachtzaamheid vergeet de mens zichzelf. De eindeloze machteloosheid, behoeftigheid en vele tekortkomingen in zijn hoedanigheid ziet de mens niet en wil hij ook niet inzien. Hij denkt er niet aan hoe zwak hij is, dat hij onderworpen is aan vergankelijkheid, dat hij het doelwit is voor tegenspoed en opgebouwd is uit vlees en botten die snel ontbinden. In de waan dat zijn lichaam van ijzer en staal is en dat hij nooit zal sterven, werpt hij zich op deze wereld alsof hij eeuwig is. Met sterke hebzucht, verbondenheid en liefde stort hij zich op deze wereld. Hij verbindt zich aan al het zoete en dat wat hem ten goede komt. Hij vergeet zijn Schepper welke hem met grote barmhartigheid onderhoudt en vormt. Hij denkt niet aan het resultaat van zijn leven noch aan het leven in het hiernamaals; hij worstelt verder in onzedelijkheid.**

Dus door het vasten in de verheven maand Ramadan **merkt iedereen, van de meest onachtzamen tot aan de koppigsten, hoe zwak, machteloos en behoeftig hij wel niet is. Vanwege de honger denkt hij aan zijn maag. Hij begrijpt de behoefte van zijn maag en wordt eraan herinnerd hoe kwetsbaar zijn zwak lichaam is. Zo ziet hij in hoeveel behoefte hij heeft aan mededogen en liefde. Zijn ego zal afstand nemen van de ingebeelde onsterfelijkheid en hijzelf zal een sterk gevoel krijgen om zich in absolute machteloosheid en behoeftigheid te richten naar de troon Gods. Hij zal zichzelf voorbereiden om met de spirituele hand van dankbaarheid op de deur van barmhartigheid te kloppen.** Mits onachtzaamheid zijn hart niet heeft bedorven…

Het Zesde Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan, met betrekking tot het neerdalen en het moment van neerdaling van de Alwijze Qur'an, is als volgt: **De Alwijze Qur'an is nu eenmaal in de gezegende maand Ramadan neergedaald. Om zich voor te bereiden op het moment waarop de Qur'an is neergedaald en om die hemelse toespraak op een mooie manier te verwelkomen, maakt men zich in de gezegende Ramadan los van de lage behoeftes en betekenisloze situaties; onthoudt men zich van eten en drinken en beleeft men zo een engelachtige situatie; leest en luistert men naar die Qur'an op een manier alsof die pas wordt neergedaald; luistert men naar de goddelijke toespraak alsof men zich bevindt op het moment dat deze wordt neergedaald en luistert men naar die toespraak alsof men het hoort van de Gezegende Profeet (vzmh), de Verheven Gabriël of zelfs van de Almachtige God. Men bereikt hierdoor een toestand waarin men verrijkt wordt met een heilige situatie. Door zo de Qur'an uit te leggen, laat hij anderen ernaar luisteren en toont zo een fractie van de wijsheid voor het neerzenden van de Qur'an.**

Jazeker, in de Ramadan is het alsof de hele islamitsche wereld verandert in één gebedsruimte. Een gebedruimte waar miljoenen Hafız[8] uit alle hoeken van die grote gebedsruimte de Qur´an, de hemelse toespraak, aan de aardbewoners laten horen. Elke Ramadan laten ze de vers: "De maand Ramadan is het waarin de Qur'an is neergezonden..."[2:185] op een verlichtende, stralende manier zien. Ze bewijzen zo dat de maand Ramadan de maand van de Qur'an is. Sommige groepen van die grote gemeenschap, en zelfs enkele personen op een nobele manier, luisteren naar die Hafız. De andere groepen lezen zelf. Hoe laag is het wel niet en hoeveel spirituele afkeer roep je bij de gemeenschap van die gebedsruimte wel niet op door in een dergelijke heilige gebedsruimte de begeerte van het lage ego te volgen, te eten en te drinken en zo uit deze verlichtende situatie te stappen. **Zo ook zullen degenen, die in de gezegende Ramadan in tegenstrijd handelen met de vastenden, vanuit de hele islamitische wereld spirituele afkeer en beledigingen over zich heen roepen.**

Het Zevende Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten, **met betrekking tot de verdienste van de mens die op deze wereld zijn gekomen om te zaaien en te handelen voor het hiernamaals, is als volgt: In de gezegende Ramadan is de beloning voor je daden één op duizend. Vanuit de overleveringen weten we dat elke gelezen letter uit de Alwijze Qur'an goed is voor tien beloningen, het telt voor tien goede daden en levert tien hemelse vruchten op. Maar in de gezegende Ramadan levert elke letter niet tien beloningen op, maar duizend en verzen zoals in het hoofdstuk "De Koe" vers 255 over "De Troon Gods" duizenden en op de vrijdagen in de gezegende Ramadan levert het zelfs nog veel meer beloningen op. En in "Leyle-i Kadr"[9] telt het voor dertigduizend goede daden. Jazeker, de Alwijze Qur'an die voor elke letter dertigduizend eeuwige vruchten geeft, is zo'n verlichtende "Tuba-boom"[10], welke in de gezegende Ramadan de gelovigen miljoenen eeuwige vruchten laat verdienen. Kom en kijk naar die heilige, eeuwige en winstgevende handel. Aanschouw, bedenk en begrijp: Wat voor een eindeloos verlies leiden zij die de waarde van deze letters niet prijzen!**

Dus de verheven Ramadan is als een erg winstgevende tentoonstelling, een markt om te handelen voor het hiernamaals. Een vruchtbare bodem voor de oogst in het hiernamaals. De tijd van bloei en wasdom voor het ontbloeien van de daden. Het is als een meest stralend, heilig feest waarbij men de parade houdt om zijn dienaarschap te tonen jegens de Goddelijke Heerschappij. En om niet in onachtzaamheid de dierlijke behoeften van het lichaam te volgen, zoals eten en drinken, en onderworpen te worden aan vruchteloze en begeerlijke lusten, is men daardoor opgedragen te vasten. Alsof de mens tijdelijk uit zijn dierlijkheid treedt en zo een engelachtigheid aanneemt. Zich met een handel voor het hiernamaals bezighoudt en zo tijdelijk afziet van zijn wereldse behoeften en hiermee in een persoon van het hiernamaals treedt. Alsof de ziel een gestalte heeft gekregen om met het vasten te dienen als een spiegel voor de Onafhankelijke.[11] Jazeker, de verheven Ramadan bevat een eeuwig leven en laat je in deze vergankelijke wereld en in dit voorbijgaande leven in korte tijd een eeuwig leven verdienen.

Jazeker, één enkele Ramadan kan de vruchten opleveren van tachtig levensjaren. Wat "Leyle-i Kadr"[12] betreft, uit de Qur'an weten we dat deze nacht beter is dan duizend maanden, wat een absoluut bewijs is voor dit geheim. Jazeker, zoals een koning, zeker ieder jaar gedurende zijn koningschap, de herdekking van zijn inhuldigingsdag of sommige andere dagen afkondigt als weelderige, nationale feestdagen voor zijn koninkrijk... Op die dag verrijkt hij rechtstreeks de waardige en trouwe onderdanen van zijn koninkrijk met persoonlijke complimenten. Niet volgens de algemene wetten, maar meer volgens zijn persoonlijke gunsten, publiekelijke en speciale complimenten en geweldige werken... Zo ook heeft de Altijddurende Sultan, de Verheven Koning van achttienduizend werelden met dezelfde bedoeling de Alwijze Qur'an in de Verheven Ramadan neergezonden. Een hoog geprezen openbaring die kijkt naar en gericht is op al die achttienduizend werelden. Natuurlijk behoort het tot de wijsheid dat die Ramadan een speciaal, goddelijk feest, een tentoonstelling van de Heer en een bijeenkomst van de geestelijke wezens is. De Ramadan is nu eenmaal dat feest. Om de mens zich min of meer terug te laten trekken van minder belangrijke en dierlijke handelingen, zal het vasten zeker opgelegd worden. **De meest perfecte vorm van vasten is dat je naast je maag ook alle menselijke zintuigen zoals het oog, oor, hart, de gedachten en je denkwijze laat vasten. Dat wil zeggen dat je nauwlettend afstand neemt van zonden en vruchteloze handelingen en elke zintuig aanzet tot specifieke dienaarschap. Bijvoorbeeld: door**

---

[8] Een hafız is iemand die de Qur'an van buiten heeft geleerd.

[9] De meest heilige en waardevolle nacht van de gezegende Ramadan en van het hele jaar. De nacht waarin de verzen uit de Qur'an voor het eerst aan onze profeet zijn geopenbaard.

[10] Tuba-boom: Dit is een boom in het paradijs waarvan de wortels in de lucht steken en de takken naar beneden hangen.

[11] De betekenis van "Samed" is: degene die zelf van niemand afhankelijk is, maar van wie iedereen afhankelijk is.

[12] De meest heilige en waardevolle nacht van de gezegende Ramadan en van het hele jaar. De nacht waarin de verzen uit de Qur'an voor het eerst aan onze profeet zijn geopenbaard.

met je tong niet te liegen, te roddelen of lage, onfatsoenlijke taal te gebruiken, laat je je tong vasten. Zodoende kun je deze tong bezig laten zijn met het lezen van de Qur'an, het prijzen en loven van God, het smeken om vergiffenis en het prijzen van de profeet... Bijvoorbeeld: door te vermijden dat je ogen kijken naar niet-verwanten[13] en je oren luisteren naar slechte dingen laat je deze op één of andere manier vasten. Zo kun je je ogen gebruiken ter lering en je oren om te luisteren naar de waarheid en naar de Qur'an. De maag is sowieso de grootste fabriek van het lichaam en als men deze, door te vasten, vrijstelt van zijn werk, kunnen andere kleine werkplaatsen met gemak zich bij hem aansluiten.

Het Achtste Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten, met betrekking tot het persoonlijk leven van de mens, is als volgt: Voor de mens behoort het vasten tot de belangrijkste soort medicijnen. Het is een spiritueel dieet en een medische kuur. **Want het is medisch gezien heel slecht voor zijn lichaam dat het ego van de mens eet en drinkt wat het wil. Daarnaast, wanneer men niet kijkt of het toegestaan of verboden is en zich vergrijpt aan alles wat men tegenkomt, vergiftigt het ook nog eens zijn spiritueel leven. Om daarna nog het hart en de ziel te gehoorzamen, zal voor dat ego erg zwaar zijn. Het ego zal als een dronkaard de teugels zelf in handen nemen. Een mens is dan niet meer in staat om het ego te bestijgen, maar het ego bestijgt de mens. Door het vasten in de verheven Ramadan went hij min of meer aan het dieet, temt hij zijn ego en leert hij geboden te volgen.** Zijn wanhopige en arme maag zal, nog voordat de voorgaande maaltijd verteerd is, niet meer volgepropt worden en zal zodoende geen ziekten aantrekken. En daar hij op bevel afstand neemt van het toegestane, ontplooit zich een eigenschap die vanuit zijn verstand luistert naar het bevel en de Sharia opdat hij zich kan behoeden voor het verbodene. Hij zal voorkomen dat zijn spiritueel leven bederft.

Daarnaast is het zo dat de meeste mensen vaak honger lijden. De honger, die een training is voor geduld en verdraagzaamheid, heeft behoefte aan discipline. Het vasten in de verheven Ramadan is een periode van honger die vijftien uur duurt en zonder sahur[14] zelfs vierentwintig uur. Het opbrengen van geduld en verdraagzaamheid voor deze periode van honger is een discipline en een training. **Dit betekent dus dat het vasten een van de medicijnen is tegen ongeduldigheid en onverdraagzaamheid, welke het onheil van de mensheid verdubbelt.**

Daarnaast heeft de fabriek, de maag, vele assistenten. Tevens zijn er vele instrumenten in ons lichaam die in relatie staan tot die fabriek. Wanneer het ego niet tijdelijk overdags een maand lang het werk van de maag neer laat leggen, zal het de specifieke godsdienstuitoefeningen van de assistenten van die fabriek en de instrumenten in het lichaam laten vergeten. Het ego zal de instrumenten en assistenten met zichzelf bezig laten zijn en zal de overhand nemen. De andere instrumenten in het lichaam zullen door de herrie en rook van de tandwielen van die spirituele fabriek in de war geraken. Het ego zal continu de aandacht op zichzelf laten richten. Hij laat hen hun verheven taken tijdelijk vergeten. Vandaar dat van oudsher vele heiligen, om een bepaalde perfectie te bereiken, zichzelf discipline hebben bijgebracht door weinig te eten en te drinken. Maar door het vasten in de verheven Ramadan begrijpen de assistenten van die fabriek **dat zij niet alleen maar geschapen zijn omwille van die fabriek. En in plaats van het lage vergenoegen van die fabriek genieten de andere instrumenten in de verheven Ramadan van de engelachtige en spirituele activiteiten en vestigen hierop hun aandacht. Vandaar dat de gelovigen in de verheven Ramadan, afhankelijk van het niveau van hun overtuiging, verrijkt worden met verschillende spirituele verlichting, voldoening en spirituele gelukzaligheid. Zintuigen zoals het hart en de ziel, het verstand en het geheim[15] zullen door het vasten in die gezegende maand flink vorderen en genieten. Ondanks het gehuil van de maag, zullen zij onschuldig lachen.**

Het negende Punt: Eén van de vele wijsheden van het vasten in de gezegende maand Ramadan met betrekking tot het inzien van de dienaarschap van het ego door per direct zijn denkbeeldige heerschappij te breken en zijn onmacht aan te tonen is als volgt:

Het ego wil zijn Heer niet erkennen en wil, als een farao, een eigen heerschappij. Hoeveel martelingen men hem ook laat ondergaan, hij blijft die koppigheid behouden. Maar met honger wordt die koppigheid gebroken. Dus met het vasten in de verheven Ramadan wordt het faraoïsche front aangevallen en doorbroken. Zijn onmacht, machteloosheid en behoeftigheid komen tevoorschijn en laten zien dat hij een dienaar is.

---

[13] Het vertaalde woord is "na-mahrem". Dit houdt in: man of vrouw die volgens de Sharia geen verwantschap met elkaar hebben, welke een huwelijk zou verbieden.

[14] Sahur is de maaltijd die men nuttigt voordat de tijd van het vasten ingaat.

[15] Het vertaalde woord is "sır": Een zintuig in het spirituele hart.

Uit de overleveringen leren we het volgende: De Verheven Heer zei tegen het ego: **"Wie ben ik en wie ben jij?"** Het ego antwoordde: **"Ik ben ik en jij bent jij." De Heer heeft hem bestraft en in het vagevuur gegooid. Daarna vroeg Hij het weer en opnieuw antwoordde het ego: "Ik ben ik en jij bent jij." Wat voor straf hij ook heeft gegeven, het ego hield voet bij stuk. Daarna bestrafte de Heer het ego met honger oftewel Hij gaf het ego geen voeding. Daarna vroeg Hij weer: "Wie ben ik en wie ben jij?"** Waarop het ego antwoordde: **"U bent mijn barmhartige Heer en ik ben Uw machteloze dienaar."**

O mijn God, geef aan onze vereerde Mohammed (vzmh), aan zijn familie en aan zijn vrienden net zoveel vrede en zegeningen als de goede daden die voortvloeien vanuit de gelezen aantal letters van de Qur'an. Vrede en zegeningen welke een brug kan zijn om Uw goedgunstigheid te winnen. Vrede en zegening welke zijn recht, dat op ons rust, kan vergoeden.

Heilig is jouw Heer, de Heer van de Almacht, boven wat zij toeschrijven. En vrede zij met de gezondenen. En alle lof zij Allah, de Heer der Werelden. [37:180-182]